

Глава Втора

РОМИТЕ И ОБРАЗОВАНИЕТО В БЪЛГАРИЯ

РОЛЯТА НА БЪЛГАРСКОТО УЧИЛИЩЕ ЗА БЪДЕЩЕТО НА РОМИТЕ ПРИ СЪВРЕМЕННИТЕ УСЛОВИЯ НА ЖИВОТ

Всеизвестна е огромната роля на училището за оформянето и развитието на зрелия човек. Непосредствено след старта на демократичните промени в края на 1989 г. в България се поде активна, макар в повечето случаи задочна дискусия за бъдещето на образованието на ромските деца, провокирана от последствията от унаследения модел на предназначенията за тях квартални училища.

Построени най-вече на квартален принцип в периода от края на 40-те до края на 80-те години на нашия век, сега тези училища надхвърлят цифрата 100 (6, стр. 90). До началото на 60-те години те определено са изпълнявали по-скоро прогресивна, отколкото регресивна функция. Така или иначе, през тях са преминали не само десетки хиляди ромски деца, но в тях или чрез работещите в тях учители са се научили да четат и пишат стотици и хиляди възрастни роми. Това е през периода на великото невежество и безпросветност сред ромското население, поради което тогавашната власт си поставя амбициозната задача да оgramоти мало и голямо.

От средата на 60-те години на нашия век обаче тези училища вече изчерпват своята първоначална роля и постепенно започват заплашително да изостават от изискванията на времето. Освен че материално-техническата база там е незавидна – класните стаи са твърде неуютни, фасадите отблъскващи – но и чрез тях се затваря омагьосаният кръг от ромско семейство и ромска махала, поради което децата, минали през него, за цял живот остават некон-

